

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 155/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júna 2019 predbežne prerokoval návrh [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 311/2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDACTED] na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 311/2012 odmieta ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 27. mája 2019 doručený návrh [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 311/2012.

2. Navrhovateľ v návrhu na obnovu konania v podstatnom uviedol:

„[REDAKOVANÉ] je právnym nástupcom pôvodnej sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorá zomrela [REDAKOVANÉ] titulom dedenia. Pôvodná sťažovateľka sa návrhom zo dňa 20.12.2011, podaným priamo v podateľni krajského súdu, domáhala konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy - v tom čase Obvodného pozemkového úradu v Martine v reštitučnej veci. Predmetom reštitučného konania bol nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa Zákona NR SR č. 503/2003 Z. z., uplatnený pôvodnou sťažovateľkou dňa 29.12.2004. Obvodný pozemkový úrad v Martine o nároku pôvodnej sťažovateľky nerozhodol v primeranej lehote. Pôvodná sťažovateľka pred podaním návrhu na súd vyčerpala všetky prostriedky, ktorých použitie jej umožňovali osobitné predpisy v súlade s ust. § 250t ods. (1) poslednej vety O. s. p. Pôvodná sťažovateľka sťažnosťou napadla len výrok o trovách konania, nie meritórne rozhodnutie krajského súdu vo veci samej. Krajský súd návrhu pôvodnej sťažovateľky vyhovel a uložil Obvodnému pozemkovému úradu v Martine (dnes Okresný úrad Martin, odbor pozemkový a lesný) povinnosť o uplatnenom reštitučnom nároku pôvodnej sťažovateľky konať a rozhodnúť v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti predmetného uznesenia. Zároveň uložil správne orgánu povinnosť zaplatiť pôvodnej sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 396,61 EUR za tri úkony právnej služby do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. V tejto časti pôvodná sťažovateľka považovala rozhodnutie krajského súdu za právne nesprávne...

Krajský súd nijakým spôsobom neodôvodnil tú skutočnosť, že nepriznal pôvodnej sťažovateľke právo na náhradu trov konania za päť úkonov tak, ako si ich pôvodná sťažovateľka uplatnila. Ak by chcel krajský súd aplikovať v prejednávanej právnej veci ustanovenie § 150 O. s. p., museli by na to existovať dôvody a muselo by sa jednáť o výnimočný prípad. Pôvodná sťažovateľka si myslela, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu čo do výroku o trovách konania nespĺňa zákonom požadované náležitosti v zmysle ust. § 157 ods. (2) O. s. p. - nedávalo jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky náhrady trov súdneho konania. Nebol v ňom zároveň dostatočne objasnený skutkový a právny základ rozhodnutia čo do výroku o náhrade trov súdneho konania. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť pôvodnej sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú a poukázal na to, že namietaná suma zjavne

nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienky prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia.

Navrhovateľ sa domnieva, že Krajský súd v Žiline pôvodnej sťažovateľke absolútne odňal možnosť na prístup k súdu tým, že opomenul rozhodnúť o náhrade dvoch úkonov právnej pomoci, ktoré boli vynaložené účelne na bránenie legitímnych záujmov pôvodnej sťažovateľky v reštitučnom konaní. Argumentácia, že sa jedná o nízku sumu, nedosahujúcu trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienky prípustnosti dovolania, nie je náležitá a prípustná, nakoľko v správnych veciach dovolanie vôbec prípustné nie je, predmetom sporu nie je peňažné plnenie, ale reštitučný nárok a konanie proti nečinnosti je jednostupňové, voči ktorému nie je prípustný akýkoľvek opravný prostriedok - riadny a súčasne ani mimoriadny, a teda sa nejedná o rozhodnutie odvolacieho súdu.

Európsky súd pre ľudské práva v Rozsudku zo dňa 27.11.2018 - sťažnosť číslo 8394/13 vyslovil porušenie čl. 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Ústavný súd Slovenskej republiky povoľuje obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom SR pod sp. zn.: IV. ÚS 311/2012-9.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn.: IV. ÚS 311/2012-9 zo dňa 14.06.2012.“

4. Navrhovateľ zároveň navrhol, aby ústavný súd po povolení obnovy predmetného konania a zrušení predmetného rozhodnutia ústavného súdu prijal pôvodnú ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie, v ktorom by nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo právnej predchodkyne sťažovateľa p. [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 10.04.2012, sp. zn.: 20S/6/2012-59, porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 10.04.2012, sp. zn.: 20S/6/2012-59 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

III. Kancelária Ústavného súdu SR je povinná uhradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 346,26 EUR (slovom: tristoštridsaťšesťeur a dvadsaťšesťcentov) na účet JUDr. Gabriely Kľačanovej, advokátky so sídlom... IBAN... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 133 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 42 ods. 2 písm. r) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je návrh na obnovu konania pred ústavným súdom podľa čl. 133 ústavy.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 214 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 55 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

11. Podľa § 215 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol vo veci uvedenej v § 214 účastníkom konania pred ústavným súdom a v jeho prospech orgán medzinárodnej organizácie rozhodol.

12. Podľa § 219 ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu na obnovu konania, ktorý smeruje proti rozhodnutiu senátu ústavného súdu, rozhoduje iný senát ústavného súdu.

III.

Právne hodnotenie a závery ústavného súdu

13. Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľovo podanie je možné kvalifikovať ako návrh na obnovu konania v zmysle čl. 133 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. r) zákona o ústavnom súde.

14. Podstatou navrhovateľovho návrhu na obnovu konania je, aby ústavný súd povolil obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 311/2012,

ktorého predmetom bola ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podaná [REDAKOVANÉ], ktorej právnym nástupcom je navrhovateľ. Navrhovateľ pritom ako dôvod povolenia obnovy konania uvádza rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva č. 8394/13 vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike z 27. 11. 2018.

15. Ústavný súd navrhovateľov návrh na obnovu konania predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či navrhovateľov návrh na obnovu konania obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania (§ 214, § 215, § 216 a § 217 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že navrhovateľov návrh na obnovu konania je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu, že bol podaný zjavne neoprávnenou osobou.

18. Z hľadiska priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom stanovuje zákon o ústavnom súde dve podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne.

Prvou podmienkou je, že návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol účastníkom konania pred ústavným súdom, ktorého obnovu navrhovateľ navrhuje povoliť.

Druhou podmienkou je, že návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, v prospech koho rozhodol orgán medzinárodnej organizácie zriadený na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná.

19. Pokiaľ ide o splnenie prvej podmienky priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom, z navrhovateľovho návrhu na obnovu konania vyplýva, že v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 311/2012, ktorého obnovu navrhovateľ navrhuje povoliť, boli účastníkmi

konania na jednej strane [REDAKOVANÉ], ako navrhovateľka, a na strane druhej Krajský súd v Žiline ako odporca. Keďže navrhovateľ nebol účastníkom konania pred ústavným súdom, ktorého obnovu navrhuje povoliť, možno konštatovať, že prvá podmienka priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom nie je splnená.

20. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci je bez právneho významu navrhovateľom uvádzaná skutočnosť, že je právnym nástupcom sťažovateľky, ktorá bola účastníčkou konania pred ústavným súdom, povolenie obnovy ktorého navrhovateľ navrhuje. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti vo vzťahu ku konaniu o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy opakovane vyslovil, že ústavnú sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich. Ústavný súd zároveň vyslovil, že nemá právomoc konať o porušení základných práv a slobôd už zomrelých osôb (II. ÚS 191/04). Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani návrhom na povolenie obnovy konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy sa navrhovateľ nemôže domáhať, aby ústavný súd v obnovenom konaní vyslovil porušenie základného práva alebo slobody zomrelej osoby.

21. Ústavný súd v tejto súvislosti pre úplnosť taktiež pripomína, že inštitút obnovy konania pred ústavným súdom (v danom prípade obnovy konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy) napriek svojmu pomenovaniu nie je totožný s inštitútom obnovy konania v civilnom konaní a jeho zásadná odlišnosť je daná samotným predmetom konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorým je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd sťažovateľov, vo vzťahu ku ktorým nemožno pre prípad smrti sťažovateľov uvažovať o právnom nástupníctve.

22. Vychádzajúc z uvedeného, možno uzavrieť, že navrhovateľ nebol účastníkom konania pred ústavným súdom, ktorého obnovu navrhuje povoliť, a teda hneď prvá podmienka priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom nebola splnená. Vzhľadom na zákonnú požiadavku

kumulatívneho splnenia oboch podmienok priznania aktívnej procesnej legitímácie na podanie návrhu na povolenie obnovy konania pred ústavným súdom bolo následne bez právneho významu skúmať splnenie druhej podmienky.

23. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol navrhovateľov návrh na obnovu konania podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2019